

ikke er fundet, der har kunnet producere det, som der her er angivet. Satsfald tror jeg, det er en Spøg, der er drevet, at en forsængelig Brænderisbestyrer har opgivet dette for at glimre, men i Virkeligheden kan det ikke have været saaledes, det er min fulde Overbevisning. Hvor tafnemlige vilde ikke disse Par Hundrede Fabrikanter her i Landet være, naar et saadant Geni vilde reise omring og gjøre dem bekendte med de Mirakler, han paa dette Omraade har opnaaet! Utsaa, ligeoverfor de mindre Fabrikker er det i nationaløkonomisk Henseende urigtigt at skabe en Tilstand, hvorved de kunne fortsættes, men jeg siger, som jeg før sagde, det Hele er rimeligvis en Fiktion, baade det ene og det andet. Nu har den høitærede Minister i Lovforslaget ladet indflyde en Bestemmelse, der maatte efter Ministerens Opfattelse maatte kunne berolige os, som ikke holde af denne Bestatning, idet man siger: Vær saa god, I kunne endnu i 10 Aar benytte den nuværende Bestatningsform, men vel at mærke, I skulle svare en Afgift af 3 Kr. og 28 Dre pr. Td. Karrum, altsaa lig et Udbytte af 28 Potter pr. Td. Karrum. Da Spørgsmaalet om den Afgiftsgodtgjørelse, der vilde være passende at give, laa for til 1ste Behandling, da gav jeg den høitærede Minister fuldkommen Ret — og jeg skal til enhver Tid træde frem og sige, at han havde Ret — da han mente, at han kunde benytte 25 Potter som Udgangspunkt for det gjennemsnitlige Udbytte, og jeg for mit Vedkommende, som tror at have Betingelserne for at kunne drive denne Virksomhed godt, har kun 25 Potter og en meget lille Bøxf; men her siger man: Vær saa artig, I kunne benytte den nuværende Bestatningsform, men vel at mærke under den Forudsætning, at I svare en saadan Afgift pr. Td. Karrum, som svarer til 28 Potter. Jeg tror ikke, at jeg i nærværende Dieblit behøver at sige ret meget Mere, da der, som sagt, siden vil blive Anledning for mig til at yttre mig; men jeg vil blot spørge: Hvorfor vil den høitærede Minister ikke følge de engang bandede og kjendte Veie, hvorfor vil den høitærede Minister, der aabenbart er praktisk anlagt, medens hans tidligere Forgænger fordybe sig paa Experimenternes Veie, følge denne samme Veie? Der er det Giendommelige deri, at den Opfattelse, som jeg her søger at gjøre gjældende, tror jeg ogsaa munder ud i videre Kredse. Jeg havde ialtfald den Tilfredsstillelse, at en af de Mænd, der under Finantslovens 1ste Behandling i Folkethinget viste sig at være en fuldbendt Tilhænger af Frihandelsystemet, ligesom han ogsaa har en maasse overveiende ledende Del i et betydeligt, anset Blad her i Byen, yttrede sig, da han begjærede og talte paa en Tolbrevsom, paa følgende Maade. . . . Sa, jeg kan ikke nu finde det, men finder det nok senere; jeg skal da tillade mig at citere, hvorledes det ærede Medlem udtrykte

sig. For Dieblittet skal jeg standse med, hvad jeg isørigt maatte have at sige om dette Lovforslag.

Sarald Hansen: Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag og dets hele Bygning og den Kontrol, som agtes iværksat ved Brændevins-tilvirkningen, har jeg Intet at sige, da jeg er fuldstændig utyndig i Brændevinstilvirkningen. Jeg vil blot tillade mig at gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig at være uretferdigt, at nogle Brændevinsproducenter skulle beskattes med en Afgift af kun 2 Kr. 80 Dre pr. Td. Karrum, medens andre skulle erlægge 3 Kr. 28 Dre. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at man derved sætter en Præmie for Mangel paa Duelighed og Energi og paa Gyne til at følge med Tiden. Det, jeg egentlig vilde tillade mig at tale om, har jeg allerede berørt ved Toldlovens Behandling, nemlig Stattens Gyde. Man er her i Landet i Modsatning til andre Steder meget tilbøielig til at tage formentlige Humanitetshensyn til den arbejdende Klasse og de Nydelser, denne formenes at have ved Brugen af Brændevin, og som Følge af disse Humanitetshensyn at sætte Skatten saa lavt som muligt. Efter min Mening er dette ikke rigtigt, thi man tager i saa Tilfælde kun Hensyn til Manden i Familien og ikke til hele Familien; man glemmer, at i samme Maal, som man skaffer Manden en billig Nydelse, bereder man hans Familie Lidelse, Savn, Sorger og Ulykker af forskjellig Art. Jeg tænker derved ikke alene paa den direkte Lidelse, der forsaarsages Familien ved, at Manden mishandler Hustruen og forsømmer Børnene, men endnu mere paa den indirekte Lidelse, som opstaar ved, at Mandens intellektuelle og fysiske Arbejdskraft svæktes ved for stærkt Brug af Brændevin, hans moraliske Modstandsraft til at bære Modgang og Sorger svækkes ogsaa, og hele hans Gyne til at ernære sin Familie reduceres i meget betydelig Grad, hvilket har tilfølgende, at først Familiens Velvære og siden dens hele Velfærd gaar tilgrunde. Jeg tror derfor, det maa betegnes som falsk Humanitet og ikke som ægte, naar man af Hensyn til Manden alene sætter Brændevinsstaten laant for at skaffe ham en Nydelse, der gaar ud over hans Familie og til Syvende og Sidst over ham selv med. Brugen af Brændevin her i Landet er efterhaanden bleven saa stort for hvert enkelt Individ, at man har vænnet sig til at anse en Forbrug af en eller to Snapse til hvert Maaltid, altsaa 5—6 Snapse daglig, ikke blot som fuldt berettiget, men endogsaa som Noget, en Mand næsten skylder sig selv. Jeg tror, at det er en fuldstændig forkert Opfattelse, og jeg kan i saa Henseende støtte mig til mangfoldige sagkyndige Rægers Udagn, som gaar ud paa, at Forbrugen af Brændevin her tilands er for stor, at den absolut virker skadelig i fysisk Henseende. Jeg